



Βρισκόμαστε στη σελίδα 197

... “Γεια σου Μπρούνο”, είπε ο Σμούελ όταν είδε τον φίλο του να πλησιάζει.
“Γεια σου Σμούελ”, είπε ο Μπρούνο...

“Λοιπόν, είσαι έτοιμος;”, ρώτησε ο Μπρούνο τον Σμούελ.

“Ξέρεις, υπάρχει ακόμα χρόνος να αλλάξουμε γνώμη”, απάντησε εκείνος.

“Και τι σκοπεύεις να κάνεις εδώ; Θα ζήσεις την υπόλοιπη ζωή σου προσμονώντας την ημέρα που θα φύγεις από το συρματοπλεγμα και θα επιστρέψεις στο σπίτι σου;”, αμύνθηκε ο Μπρούνο.

“Μάλλον έχεις δίκιο”, συμφώνησε ο Σμούελ. “Έφερες τα ρούχα;”

“Ορίστε”, είπε ο Μπρούνο, δίνοντάς του ένα πάκο με όμορφα καθαρά ρούχα.

Ο Σμούελ έμεινε έκπληκτος: “Ποπό! Σίγουρα αυτά πρέπει να είναι τα πιο καλά σου ρούχα. Ευχαριστώ!”

“Σιγά. Τα φοράω κάθε μέρα. Ξέρεις, η μαμά μου με αναγκάζει να φοράω ένα μπλέ κολαριστό κοστούμι με παπιγιόν, όταν έρχεται κόσμος στο σπίτι, ή όταν επισκεφτόμαστε κάποιον”, είπε ο Μπρούνο, “Αλλά φόρεσέ τα γρήγορα, γιατί θα πιάσει μπόρα”.

Ο Σμούελ ντύθηκε με βιαστικές κινήσεις. “Λοιπόν, είπε μόλις τελείωσε, “πώς με βρίσκεις;”

“Πιστεύω ότι θα μπορούσαμε κάλλιστα να είμαστε δίδυμοι”, απάντησε ο Μπρούνο γελώντας.

“Ναι, συμφωνώ”. “Άντε πάμε!”, είπε ενθουσιασμένος ο Σμούελ.

“Έτοιμος;”

“Πάντα!”

Ο Σμούελ κατάφερε έπειτα από αρκετή ώρα και με δυσκολία να σκάψει μια μικρή τρύπα κάτω από το συρματοπλεγμα, η οποία άνετα τον χωρούσε. Σύρθηκε, και

πέρασε από την άλλη πλευρά, λερώνοντας ελαφρώς τα νέα του ρούχα. Ο Σμούελ κοκκίνισε από ντροπή.

“ Δεν πειράζει. Έτσι θα γίνεις πιο πιστευτός ”, είπε ο Μπρούνο, λες και είχε μαντέψει τη σκέψη του Σμούελ.

Άρχισαν να τρέχουν ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων, γελώντας και συζητώντας το σχέδιό τους. Άραγε θα πετύχαινε; Κόντευαν να φτάσουν στο Ούστ-Βίτς, όταν ο Μπρούνο γυρνώντας πίσω του, δεν είδε τον Σμούελ.

“ Σμούελ;”, άρχισε να φωνάζει ανήσυχος.

“ Άουτς!”, ακούστηκε μια φωνή όχι και πολύ μακριά.

Ο Μπρούνο έτρεξε προς το μέρος που κατά τη γνώμη του άκουσε τη φωνή του Σμούελ. Έπειτα από λίγο, τον βρήκε ξαπλωμένο φαρδύ πλατύ πάνω στο χώμα. Το δεξί του γόνατο είχε μια βαθιά σχισμή.

“ Σκόνταψα πάνω στη ρίζα ενός δέντρου ”, εξήγησε εκείνος.

Ο Μπρούνο τον βοήθησε να σηκωθεί.

“ Πρέπει όμως να βιαστούμε, γιατί αλλιώς... ”

“ Ναι, ξέρω ”, απάντησε απολογητικά ο Σμούελ. “ Πάμε!”

Βοηθώντας τον Σμούελ να περπατήσει, ο Μπρούνο και ο φίλος του έφτασαν στην πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του σπιτιού του Μπρούνο. Εκείνη την ημέρα, μέσα στο σπίτι επικρατούσε αναστάτωση, καθώς ετοιμάζονταν τα υπάρχοντα που θα έπαιρναν μαζί τους, ο Μπρούνο, η μητέρα του και η Γκρέτελ στο Βερολίνο.

Ο Μπρούνο χτύπησε διακριτικά την πόρτα, την οποία για καλή του τύχη άνοιξε η Μαρία.

“ Αφέντη Μπρούνο, τι θα θέλατε; ”, είπε η Μαρία, κοιτάζοντας μία τον Μπρούνο, μία τον Σμούελ.

“ Τη βοήθειά σου. Βρήκα αυτό το παιδί στο δάσος”, είπε ο Μπρούνο δείχνοντας τον Σμούελ. “ Θα με βοηθήσεις να τον φροντίσω;”

“ Δεν ξέρω αν συμφωνεί με αυτό η μητέρα σας, κύριε”, είπε διστακτικά η Μαρία, η οποία φαινόταν από το βλέμμα της, ότι αν της δινόταν η ευκαιρία θα έβαζε τον Σμούελ μέσα στο σπίτι και θα τον περιποιόταν με το παραπάνω.

Η τύχη, όμως, εκείνη την ημέρα ήταν με το μέρος του Μπρούνο. Ακριβώς αυτή τη στιγμή, τη σκάλα κατέβηκε η μητέρα, η οποία βλέποντας το αγχωμένο βλέμμα του Μπρούνο ανησύχησε.

“ Τι συμβαίνει Μπρούνο;” ρώτησε φοβισμένα.

“ Βρήκα ένα παιδί. Είναι χτυπημένο. Χρειάζεται βοήθεια”, εξήγησε για δεύτερη φορά ο Μπρούνο, “ Σε παρακαλώ μαμά!”, πρόσθεσε.

Η μητέρα το σκέφτηκε για ένα λεπτό. Μετά από λίγο όμως, είπε:

“ Εντάξει, φερ'τον μέσα”.

Προσπαθώντας να κρύψει το χαμόγελό του, ο Μπρούνο οδήγησε τον Σμούελ στην κουζίνα, όπου η Μαρία του τύλιξε με γάζα το γόνατο του. Ύστερα είπε:

“ Κυρία, έχει χτυπήσει άσχημα το κεφάλι του. Πρέπει να τον στείλουμε στο νοσοκομείο”.

“ Δεν μου το είπες αυτό!”, ψιθύρισε ο Μπρούνο στον Σμούελ, ο οποίος ελαφρώς ζαλισμένος, ανασήκωσε τους ώμους του.

“ Πού είναι οι γονείς σου, καλέ μου;”, ρώτησε τον Σμούελ η μητέρα.

“ Δεν...”, ξεκίνησε ο εκείνος, “έχουν πεθάνει”, είπε τελικά, το οποίο ήταν σχεδόν

αλήθεια, μιας και ο μπαμπάς του είχε εξαφανιστεί, και από προχθές δεν έβρισκαν ούτε τη μητέρα του. “ Ζω στο δάσος ”

“ Ίσως να τον πάρουμε μαζί μας, καθώς πηγαίνουμε στο Βερολίνο ”, είπε η μητέρα, και φαινόταν να το λέει στα σοβαρά.

Κι έτσι κι έγινε. Το ταξίδι δε διήρκεσε και πολλή ώρα. Ο Σμούελ κοιτούσε τα πάντα, προσπαθώντας να απορροφήσει και την παραμικρή λεπτομέρεια. Όταν έφτασαν, ρώτησε τον Μπρούνο:

“ Όστε αυτό είναι το φημισμένο Βερολίνο; ”

“ Ναι. Είσαι έτοιμος να το εξερευνήσεις; ”, τον ρώτησε ο Μπρούνο.

“ Δε θα το εξερευνήσω. Θα το εξερευνήσουμε. Μαζί. ”, του ψιθύρισε ο Σμούελ, την ώρα που το αυτοκίνητο πάρκαραε μπροστά από το νοσοκομείο.

Νεφέλη Πουλοπάτη

